

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหามาตรการทางกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศ ในโซเชี่ยลมีเดีย

บทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องมีการบัญญัติตัวบทกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะ รวมถึงการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมโดยทำการวิเคราะห์จากแนวคิดทฤษฎีทางกฎหมาย รวมไปถึงบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศ

ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ดังนี้

ปัญหาที่ต้นน้ำ คือมุมมองของคนในสังคม การตระหนักรู้ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผิดและไม่สมควร ซึ่งมีส่วนอย่างมากในการขับเคลื่อนการแก้ปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดีย

ปัญหากลางน้ำ คือสังคมรอบตัวไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว สถานศึกษา หรือสื่อต่างๆ ไม่มีการให้ความรู้แก่ผู้คนในสังคมเรื่องการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียว่าการกระทำใดเป็นการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศบุคคลอื่น หรือแจ้งให้ผู้กระทำทราบถึงผลร้าย ความทุกข์ทรมานที่เหยื่อได้รับจากการถูกคุกคามทางเพศ ปลูกฝังถึงปัญหาดังกล่าวให้บุคคลทุกเพศทุกวัย

ปัญหาปลายน้ำ คือประเทศไทยยังไม่มีการออกกฎหมายและการกำหนดโทษที่เหมาะสมเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะมีเพียงการนำกฎหมายอาญามาตรา 397 ซึ่งเป็นโทษมาปรับใช้เพื่อบังคับและลงโทษผู้กระทำความผิด ซึ่งในความเป็นจริงผู้กระทำความผิดได้รับโทษเพียงการจ่ายค่าปรับเล็กน้อย ไม่รู้สึกเจ็บทรมานหรือรู้สึกเกรงกลัวที่จะกระทำความผิดนั้น เมื่อไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจในการกระทำความผิดของตนและไม่ได้รับโทษที่เหมาะสมผู้กระทำความผิดนั้นอาจกระทำผิดซ้ำอีกได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์เป็น 2 ประเด็น ดังนี้

4.1 ประเทศไทยไม่มีกฎหมายหรือมาตรการทางกฎหมายที่บัญญัติว่าด้วยการคุกคามทางเพศในโซเชียมมีเดียเป็นการเฉพาะ

ประเทศไทยไม่เคยมีการบัญญัติบทนิยามของคำว่า ‘การคุกคามทางเพศในโซเชียมมีเดีย’ ไว้ในตัวบทกฎหมายใด เป็นเหตุให้ประชาชนไม่อาจทราบได้ว่าการกระทำใดบ้างที่เป็นการคุกคามทางเพศผ่านทางโซเชียมมีเดีย กล่าวคือผู้กระทำการคุกคามอาจจะไม่ทราบว่ากระทำของตนเป็นการคุกคามทางเพศผู้อื่นในช่องทางโซเชียมมีเดีย และผู้ถูกกระทำเองอาจจะไม่ทราบว่าตนถูกคุกคามทางเพศในช่องทางโซเชียมมีเดียเช่นเดียวกัน

แนวคิดทฤษฎีที่ผู้วิจัยนำวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ พบว่าได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ออกมาให้คำนิยามเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีความเห็นไปในทิศทางคล้ายคลึงกัน โดยผู้วิจัยได้ทำการสรุปความหมายของ ‘การคุกคามทางเพศ’ ว่าเป็นพฤติกรรมล่วงเกินในทุกรูปแบบทั้งทางกาย วาจา การสัมผัสทางตรง และรวมไปถึงการคอมเมนต์ในโซเชียมมีเดีย การส่งข้อความ การหยอกแหยงที่มาในรูปแบบขตลก ที่เป็นการแสดงออกอันไม่สมควรทางเพศไม่ว่าจะเป็นข้อความที่สามารถเข้าใจได้โดยตรงหรือโดยอ้อม ซึ่งเป็นพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ตามมาตรฐานของบุคคลทั่วไป เกิดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ไปในทางละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของผู้ถูกกระทำ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อหลักความเสมอภาคทางเพศ

ผู้วิจัยเห็นว่าการกำหนดนิยามและรูปแบบของการคุกคามทางเพศนั้น ก็เพื่อเป็นการกำหนดขอบเขตของการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศให้ชัดเจนยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามการคุกคามทางเพศในชีวิตจริงนั้นเกิดขึ้นจากการกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายโดยตรงซึ่งแตกต่างจากการคุกคามทางเพศในโซเชียมมีเดียซึ่งมิใช่การกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้ถูกคุกคามโดยตรง การกำหนดรูปแบบจึงมีความแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคุกคามทางเพศในโซเชียมมีเดียต้องมีการกำหนดนิยาม และ รูปแบบที่ชัดเจน เพื่อให้เกิดบรรทัดฐานการพิจารณาว่าการกระทำใดจึงจะเป็นความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเชียมมีเดีย

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาถึงสาเหตุของการคุกคามทางเพศ พบว่าสาเหตุของการคุกคามทางเพศในโซเชียมมีเดียมีความแตกต่างจากสาเหตุของการคุกคามทางเพศในชีวิตจริง เนื่องจากความไร้พรหมแดนของโซเชียมมีเดียทำให้ผู้คุกคามและผู้ถูกคุกคามสามารถมีได้ทุกเพศทุกวัย กล่าวคือสาเหตุของการคุกคามทางเพศในโซเชียมมีเดียนี้ เกิดจากการเข้าถึงโซเชียมมีเดียแบบไม่จำกัดของบุคคล การไม่ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวของผู้คนในสังคม สื่อต่างๆ หน่วยงานของรัฐ อีกทั้งยังไม่มี การการบัญญัติกฎหมายถึงการคุกคามทางเพศในโซเชียมมีเดียไว้เป็นการเฉพาะมาก่อน จึงเป็นเรื่อง

ยากที่จะทำให้ผู้คนในสังคมทราบว่าการกระทำใดเป็นการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศใน โขเชียลมีเดีย

ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงแนวความคิดของเหยื่ออาชญากรรมเพื่อจำแนกว่าผู้ใดที่ถือว่าเป็นเหยื่ออาชญากรรมการคุกคามทางเพศใน โขเชียลมีเดีย ซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่านและองค์กรที่เกี่ยวข้องนิยามคำว่าเหยื่ออาชญากรรมไว้ไปในทางเดียวกัน ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปนิยามของผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรมว่าเป็นผู้ที่ได้รับความเสียหายทางร่างกาย หรือทรัพย์สินจากการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมายของผู้อื่นที่เรียกว่าอาชญากร โดยปราศจากความยินยอมของผู้นั้น ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยหรือไม่ และรวมไปถึงผู้เกี่ยวข้องใกล้ชิดที่ได้รับ ความเสียหายจากการกระทำของอาชญากรด้วย ดังนั้นการจะพิจารณาว่าผู้นั้นเป็นผู้เสียหายหรือไม่จึงต้องพิจารณาตามบทนิยามซึ่งควรมีการกำหนดไว้ให้ชัดเจน

เมื่อศึกษาถึงเหยื่ออาชญากรรมแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงประเภทของอาชญากร ซึ่งอาชญากรสามารถมีได้ในทุกสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน โขเชียลมีเดียที่อาชญากรอาจปิดบังตัวตนได้ ปัจจุบันได้มีการแบ่งอาชญากรได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่ อาชญากรอาชีพ อาชญากรองค์กร อาชญากรคอปกขาว อาชญากรติดนิสัย และ อาชญากรครั้งคราว ซึ่งแต่ละประเภทมีความแตกต่างกันตามลักษณะเจตนา หรือการกระทำ ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงผู้ที่กระทำการคุกคามทางเพศใน โขเชียลมีเดีย เห็นว่าอาจเป็นอาชญากรได้ 3 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรกอาชญากรคอปกขาว เนื่องจากความไร้พรหมแดนของ โขเชียลมีเดีย ผู้กระทำอาจเป็นผู้ใดก็ได้ ดังนั้นจึงไม่จำกัดเพศ อายุ รวมไปถึงฐานะทางสังคมของผู้กระทำ การหาตัวผู้กระทำความคิดเป็นไปได้ยากหากผู้กระทำไม่เปิดเผยตัวตน จึงมีความเป็นไปได้ว่าผู้ที่มีอำนาจทางสังคม หรือมีฐานะทางสังคมที่ดีก็อาจจะเป็นอาชญากรในการกระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศใน โขเชียลมีเดียได้

ประเภทที่สอง อาชญากรติดนิสัย ซึ่งอาจเกิดจากการกระทำที่เริ่มจากการคุกคามทางเพศผู้อื่นเพียงเล็กน้อยและกระทำมาต่อเนื่องจนติดนิสัย โดยผู้กระทำอาจจะทราบหรือไม่ทราบว่าการกระทำของตนเป็นการคุกคามทางเพศผู้อื่นก็ได้ เมื่อเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนในการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม ก็อาจนำนิสัยนี้ไปใช้ในการคุกคามทางเพศผู้อื่นใน โขเชียลมีเดียต่อไปได้เช่นกัน และเนื่องจากผู้คนในสังคมไทยบางส่วนที่ยังไม่ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้ที่เริ่มการกระทำนี้ไม่ทราบถึงความผิดหรือความไม่เหมาะสมและกระทำต่อเนื่องกันมาจนติดเป็นนิสัย

ประเภทที่สาม อาชญากรครั้งคราว ในบางกรณีผู้กระทำก็กระทำไปโดยไม่ได้คิดถึงผลร้ายที่ตามมา จะเห็นได้ชัดจากการคอมเมนต์โดยใช้ถ้อยคำส่อไปในทางเพศภายใต้โพสต์ของผู้อื่นที่ผู้คนอาจจะมองว่าเป็นการแซวขำขันกันแต่ทำให้ผู้ถูกคุกคามรู้สึกไม่ปลอดภัย หรือไม่สบายใจ

เมื่อทำการศึกษาประเภทของตัวอาชญากรแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาต้นสายปลายเหตุของการก่ออาชญากรรม โดยได้ศึกษาถึงทฤษฎีว่าด้วยการก่ออาชญากรรม หรือที่เรียกว่า ‘ทฤษฎีอาชญาวิทยา’ ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวสามารถจำแนกได้เป็น 4 สำนัก ซึ่งมีแนวคิดมุมมองต่อการก่ออาชญากรรมที่แตกต่างกันออกไปได้แก่ สำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม สำนักอาชญาวิทยาที่ดั้งเดิม สำนักอาชญาวิทยาปฏิฐานนิยม และสำนักอาชญาวิทยาสังคมนิยมใหม่ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและทำการวิเคราะห์เห็นว่าการก่ออาชญากรรมโดยการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียจำเป็นต้องอาศัยแนวคิดของทั้ง 4 สำนักมาปรับใช้ควบคู่กันไป ดังนี้

สำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม ผู้วิจัยเห็นว่าผู้คนทุกคนมีเจตจำนงอิสระคือการชั่งน้ำหนักภายในจิตใจถึงความพึงพอใจหากได้กระทำนั้นคุ้มค่าต่อบทลงโทษที่จะได้รับหรือไม่ เมื่อพิจารณาจากเรื่องการคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียคือ ต้องวิเคราะห์ระหว่างความพึงพอใจหากได้กระทำคือการตอบสนองความต้องการทางเพศของตน และผลที่จะได้รับคือบทลงโทษตามกฎหมาย อย่างไรก็ตามเนื่องจากประเทศไทยนั้น ไม่มีการตรากฎหมายเพื่อคุ้มครองบุคคลที่ถูกคุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะ อีกทั้งผู้คนในสังคมเพิ่งเริ่มเห็นถึงปัญหา ทำให้ยังมีคนในสังคมอีกมากมายรวมไปถึงสื่อต่างๆที่ยังไม่ตระหนักถึงการกระทำอันไม่สมควรนี้ ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์ตามสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม คือการชั่งน้ำหนักระหว่างผลของการกระทำอันไม่สมควรกับโทษที่ตนจะได้รับและใช้เจตจำนงอิสระในการตัดสินใจ จะเห็นได้ว่า

ผลของการกระทำที่เกิดขึ้นเพื่อสนองความพึงพอใจของตนเอง การเป็นที่รู้จัก หรือการได้ยอดการเข้าถึงจากคอนเทนต์คุกคามทางเพศในโซเชี่ยลมีเดีย เมื่อเทียบกับโทษที่ตนจะได้รับซึ่งประเทศไทยไม่ได้มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ จึงมีการนำมาตรา 397 ประมวลกฎหมายอาญามาใช้ในการลงโทษผู้กระทำที่สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้ถูกระทำ อย่างไรก็ตามมาตราดังกล่าวเป็นเพียงลงโทษ ส่งผลให้การกำหนดโทษไม่รุนแรง และไม่สามารถสร้างความเสียหายให้แก่ตัวผู้กระทำมากนัก ดังนั้นเมื่อชั่งน้ำหนักทั้งสองประการแล้วจะเห็นได้ว่าผลของการกระทำนั้นคุ้มค่ายิ่งกว่าโทษที่ผู้กระทำการอันไม่เหมาะสมจะได้รับ จึงเป็นเหตุให้ผู้กระทำใช้เจตจำนงอิสระเลือกที่จะกระทำการคุกคามทางเพศผู้อื่นในโซเชี่ยลมีเดียนั่นเอง

สำนักอาชญาวิทยาปฏิฐานนิยม ผู้วิจัยนำแนวคิดที่ว่าทุกปรากฏการณ์จะเกิดขึ้นย่อมมีสาเหตุ เมื่อทราบถึงสาเหตุที่เกิดอาชญากรรมแล้ว การแก้ไขปัญหาย่อมสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยการหาทางป้องกันที่ต้นเหตุอาชญากรรม กล่าวคือการแก้ไขปัญหาคือต้นเหตุ โดยผู้วิจัยจะนำแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาปฏิฐานนิยมแนวชีวภาคที่มีการแบ่งอาชญากรออกเป็น 4 ประเภท คือ อาชญากรโดยกำเนิด อาชญากรวิกลจริต อาชญากรตามโอกาส และ อาชญากรโดย

อารมณ์ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์แล้วเห็นว่าความเป็นไปได้ของผู้กระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศผู้อื่น ในโซเชียลมีเดีย นั้นอาจเป็นอาชญากรดังนี้

อาชญากรวิกัลจริต ผู้วิจัยเห็นว่าบางกรณีผู้กระทำความผิดอาจกระทำเนื่องจากมีความวิกัลจริต กล่าวคือเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความวิกัลจริต เช่น การติดตามผู้อื่นในโซเชียล การแอบถ่าย ส่วนลับผู้อื่น หรือการส่งข้อความทางเพศให้แก่ผู้อื่น โดยที่ผู้อื่นมิได้อินยอม เป็นต้น อาจกระทำไปเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองโดยขาดการยับยั้งชั่งใจเนื่องจากความวิกัลจริต

อาชญากรตามโอกาส เป็นผู้ที่ไม่ได้มีความบกพร่องทางกายหรือทางจิต แต่จะก่ออาชญากรรมเมื่ออยู่ภายใต้เงื่อนไขบางประการที่เป็นปัจจัยสนับสนุนให้กระทำความผิด ผู้วิจัยเห็นว่าผู้กระทำการคุกคามทางเพศผู้อื่นอาจกระทำเนื่องจากเห็นโพสต์ที่เป็นรูปภาพวาบหวาม หรือปัจจัยอื่นที่สนับสนุนให้กระทำ ไม่ได้กระทำเป็นกิจวัตร

อาชญากรโดยอารมณ์ ผู้วิจัยเห็นว่าในบางกรณีผู้กระทำความผิดกระทำไปโดยอารมณ์ เช่น การแพร่ภาพ หรือคลิปวิดีโอทางเพศของแฟนเก่าที่พึ่งเลิกกันด้วยความโกรธ หรือการข่มขู่ว่าจะแพร่คลิปวิดีโอทางเพศหากไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้กระทำ เป็นต้น

สำนักอาชญาวิทยาสังคมสมัยใหม่ ผู้วิจัยเห็นว่าแนวคิดสภาพแวดล้อมทางสังคมเป็นตัวหล่อหลอมให้เกิดบุคลิกภาพ โดยผู้คนที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันนั้นก็จะมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกันไปด้วยสามารถนำมาใช้แก้ไขปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ควบคู่ไปกับการตราบทกฎหมายได้ เนื่องจากแม้มีตัวบทกฎหมายที่เข้มแข็งเพียงไรแต่หากสังคมไม่มีการก้าวหน้า หรือพัฒนาตาม จะมีอจบบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ เหมือนดังสาธารณรัฐอินเดีย

กล่าวโดยสรุป ผู้วิจัยเห็นว่ามนุษย์ทุกคนมีเจตจำนงอิสระ คือ การชั่งน้ำหนักความต้องการภายในจิตใจในที่นี้คือการกระทำความผิดกับโทษที่ตนได้รับจากการกระทำความผิดนั้น โดยหากโทษที่ตนได้รับจากการกระทำนั้นคุ้มค่าต่อการกระทำความผิดมนุษย์จะเลือกกระทำการนั้น อย่างไรก็ตามมนุษย์อาจมีปัจจัยบางประการที่ทำให้ใช้เจตจำนงอิสระที่แตกต่างกัน เช่น อายุ ความบกพร่องทางร่างกายหรือสติปัญญา เป็นต้น อีกทั้งการที่จะเป็นผู้กระทำความผิดนั้นอาจเป็นคนที่มิฐานะ หน้าที่การทำงานที่ดี มีหน้ามีตาในสังคมได้ โดยจะเรียกว่าอาชญากรคอปขาว หรืออาจเป็นผู้ที่กระทำความผิดโดยอาการป่วยทางจิต กระทำความผิดเป็นครั้งคราวที่มีโอกาส หรืออารมณ์ชั่ววูบ ก็ได้ อีกทั้งการจะเป็นอาชญากรได้นั้นอาจเกิดจากการขัดเกลาของสังคมที่อาศัยอยู่ โดยหากสังคมที่อยู่หล่อหลอมให้ผู้คนในสังคมตระหนักรู้ถึงการกระทำความผิด สังคมนั้นก็จะมีผู้กระทำความผิดน้อย แต่หากสังคมใดปล่อยปละละเลยการกระทำความผิดก็จะทำให้สังคมนั้นเต็มไปด้วยอาชญากรนั่นเอง

เมื่อกล่าวถึงการขัดเกลาในสังคมข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาทฤษฎีการขัดเกลาซึ่งเป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าพฤติกรรมของอาชญากรนั้นเกิดจากการขาดการขัดเกลาทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ที่เป็นสถาบันหลักในการขัดเกลาพฤติกรรมต่างๆ สถาบันการศึกษา สถาบันทางศาสนา รวมถึงชุมชนรอบตัวด้วย โดยกระบวนการขัดเกลาที่มีหน้าที่ถ่ายทอด ค่านิยม ความเชื่อ แบบแผนการปฏิบัติ และประเพณีในสังคมนั้นๆ

การหล่อหลอมพฤติกรรมของคนในสังคมเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เนื่องจากหากไม่สามารถขัดเกลาพฤติกรรมของผู้คนในสังคมได้ อาจทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีบุคลิกภาพที่ไม่สมบูรณ์ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญในการเกิดอาชญากรรมได้

เมื่อผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในเรื่องการคุกคามทางเพศใน โซเซียลมีเดีย จะเห็นได้ว่าสังคมสมัยก่อนไม่เคยมีการขัดเกลาว่าการกระทำใดเป็นการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศผู้อื่น ทำให้ผู้กระทำไม่ทราบได้ว่าการกระทำของตนเองเป็นการกระทำอันไม่เหมาะสม อีกทั้งในกระแสสังคมบางกรณีก็มีการทำให้การคุกคามทางเพศเป็นเรื่องตลกขบขัน หรือเป็นเรื่องที่ทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจว่าเป็นการกระทำที่กระทำได้ ดังนั้นเพื่อให้สังคมได้ทำการขัดเกลาบุคคลให้ดีขึ้นในอนาคตต้องบัญญัตินิยามทางกฎหมายและบทลงโทษการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศโดยเฉพาะอย่างยิ่งใน โซเซียลมีเดียออกอย่างชัดเจนเหมาะสมเพื่อเป็นบรรทัดฐานในการกระทำของผู้คนในสังคม รวมถึงสถาบันต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา หรือสังคมนั้นๆ ต้องตระหนักถึงปัญหาและสามารถอธิบายให้บุคคลในสังคมทราบถึงผลร้ายที่ตามมาจากการกระทำอันไม่สมควรนั้นๆ โดยผู้วิจัยเห็นว่าหากบุคคลในสังคมสามารถกระทำได้ตามที่กล่าวมาข้างต้น จะทำให้สภาพสังคมเกิดความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นได้อย่างแน่นอน

ต่อมาผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีเชิงจิตวิทยาเพื่อต้องการทราบความเป็นไปได้ของกลไกความคิดของผู้กระทำความผิด โดยทฤษฎีดังกล่าวเป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าจิตใต้สำนึกของคนมีส่วนผลักดันให้เกิดอาชญากรรมประกอบด้วย สัญชาตญาณดิบ (Id) อัดดา (Ego) และศีลธรรมความผิดบาป (Superego) เมื่อผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ถึงเรื่องการคุกคามทางเพศใน โซเซียลมีเดียได้ดังนี้

เมื่อมีความรู้สึกอยากคุกคามทางเพศผู้อื่นใน โซเซียลมีเดีย (Id) เห็นโปรไฟล์เหยื่อ (Ego) ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นความผิดทางกฎหมายจึงรู้สึกว่าการกระทำได้ (Superego) และกระทำการอันไม่เหมาะสมนั้น จะเห็นได้ว่าเมื่อ Superego หรือที่เรียกว่าความรู้สึกผิดทางศีลธรรมมีน้อยมนุษย์จึงเลือกที่จะปฏิบัติไปตามสัญชาตญาณดิบของตน

ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศใน โซเซียลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะจะสามารถลดการกระทำความผิดดังกล่าวได้

เมื่อศึกษาความเป็นไปได้ทางความคิดและการตัดสินใจของอาชญากรแล้ว ผู้วิจัยจึงเริ่มศึกษาถึงแนวทางการเลือกเหยื่อของอาชญากร ผ่านทฤษฎีกิจกรรมซึ่งพบว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดอาชญากรรมตามที่นักอาชญาวิทยาได้วิเคราะห์หามานั้นประกอบด้วย 3 องค์ประกอบประกอบกันได้แก่ เป้าหมายที่เหมาะสม การขาดความสามารถในการป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมในทั้งชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน และ แรงจูงใจหรือเหตุที่ทำให้ตัวอาชญากรเองนั้นลงมือกระทำความผิด

เมื่อนำมาวิเคราะห์กับการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดีย ในการเลือกเป้าหมายที่เหมาะสมโดยเป้าหมายนั้นต้องขาดความสามารถในการป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมในทั้งชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน ดังนั้นเหยื่อจึงสามารถเป็นได้ทุกเพศ ทุกวัย โดยเฉพาะบุคคลที่มีชื่อเสียงเนื่องจากบุคคลเหล่านี้มีผู้ติดตามมากมาย อีกทั้งต้องอัปเดตชีวิตประจำวันลงใน โซเซียลมีเดียทำให้ผู้คนสามารถเข้าถึงการโพสต์ได้ค่อนข้างง่าย อีกทั้งยังต้องรักษาภาพลักษณ์ทำให้ไม่สามารถโต้ตอบต่อการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียได้อย่างใจต้องการ จึงเป็นอีกหนึ่งของแรงจูงใจหรือเหตุที่ทำให้ตัวอาชญากรเองนั้นลงมือกระทำความผิดในการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดีย

ในบุคคลไม่มีชื่อเสียง หลายคนมักอัปเดตชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะการไปเที่ยวทะเลและใส่ชุดว่ายน้ำ หรือการโพสต์ภาพวบบหวิวลงในโซเซียลมีเดียของตน จึงอาจทำให้ตกเป็นเป้าหมายของผู้กระทำความผิดได้

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่า ทุกคนมีอิสระในการโพสต์ภาพหรือกิจกรรมต่างๆ รวมถึงชีวิตประจำวันของตนเองใน โซเซียลมีเดีย แต่สิ่งที่ควรแก้ไขคือการปลูกฝังในสังคมเพื่อให้ผู้คนในสังคมได้ทราบว่า ไม่ว่าผู้ใดจะโพสต์ภาพวบบหวิว หรือภาพอะไรก็ตามใน โซเซียลมีเดีย ผู้อื่นไม่มีสิทธิ์ที่จะคุกคามทางเพศผู้นั้นได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการบัญญัติด้วยกฎหมายที่ชัดเจนเพื่อกำหนดความผิดให้แก่ผู้กระทำและยังเป็นการคุ้มครองผู้ถูกคุกคามทางเพศใน โซเซียลมีเดียได้อีกด้วย

เมื่อศึกษาถึงต้นเหตุของการก่ออาชญากรรมแล้ว ผู้วิจัยจึงศึกษาทางแก้ปัญหาโดยเห็นว่าก่อนที่จะแก้ไขปัญหาคปัญหานั้นจะต้องทราบถึงสาเหตุของปัญหานั้นเสียก่อน เพื่อหาทางแก้ปัญหาดังแต่ต้นเหตุได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาผ่านทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวได้อธิบายถึงสาเหตุการเกิดอาชญากรรมไว้หลักๆ 3 ประการคือ เหยื่อหรือเป้าหมาย ผู้กระทำความผิด และ โอกาส

เมื่อมีองค์ประกอบครบทั้งสามประการแล้วจะเกิดอาชญากรรมขึ้น ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ไขและป้องกันการเกิดอาชญากรรม ผู้แก้ไขจะต้องทำการตัดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งออกไปเพื่อไม่ให้ครบองค์ประกอบในการก่ออาชญากรรม

เมื่อนำมาวิเคราะห์กับการคุกคามทางเพศใน โชเชียมมีเดีย เพื่อที่จะไม่ต้องการให้เกิดการกระทำคามผิดฐานคุกคามทางเพศใน โชเชียมมีเดียต้องทำการตัดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งออกเมื่อนำมาวิเคราะห์กับการคุกคามทางเพศใน โชเชียมมีเดีย โดยเลือกกระทำไดดังนี้

องค์ประกอบแรก เขี้ยวหรือเป้าหมาย เขี้ยวต้องใช้ความระมัดระวังในการตั้งค่าการมองเห็นโพสต์ใน โชเชียมมีเดีย เพื่อคัดกรองบุคคลที่สามารถเข้าถึงบัญชีโซเชียลของเขี้ยวได้

องค์ประกอบที่สอง ผู้กระทำความผิด อันดับแรกสังคมต้องตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องคุกคามทางเพศใน โชเชียมมีเดีย ให้ความรู้ และทำให้ผู้กระทำความผิดทราบถึงผลร้ายของการกระทำนั้น รวมถึงออกกฎหมายที่มีการบังคับใช้ที่มีประสิทธิภาพและมีการกำหนดโทษที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้กระทำตระหนักถึงโทษที่ตนต้องได้รับหากเลือกที่จะกระทำความผิด

องค์ประกอบที่สาม โอกาส (Opportunity) เนื่องจาก โชเชียมมีเดียเป็นสังคมที่เปิดกว้างและไร้พรมแดนสามารถเข้าถึงได้ง่าย และทุกคนทั่วโลกสามารถเข้าถึงได้ การตั้งค่าความเป็นส่วนตัวในบัญชีโซเชียลมีเดียจึงเป็นการลดโอกาสในการกระทำความผิดได้

ผู้วิจัยเห็นว่า การบัญญัติด้วยทฤษฎีที่ครอบคลุม ชัดเจน จะสามารถตัดองค์ประกอบของผู้กระทำความผิดและโอกาสในการกระทำความผิดได้ เนื่องจากผู้กระทำจะทราบว่าการกระทำของตนเป็นความผิดฐานคุกคามทางเพศผู้อื่นทาง โชเชียมมีเดียซึ่งมีบทลงโทษทางอาญา อีกทั้งผู้คนในสังคมจะได้ทราบว่า การคุกคามทางเพศใน โชเชียมมีเดียเป็นความผิดมิใช่เพียงการกระทำอันไม่เหมาะสมเท่านั้น

เหตุที่ผู้วิจัยได้มีความต้องการผลักดันให้มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศขึ้นมาเป็นการเฉพาะเนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา และผู้วิจัยเห็นด้วยกับแนวความคิด โอนเอียงมาทางอนุรักษนิยมเสรีนิยมกับทฤษฎีวิสวกรรมสังคมของโรสโค ปาวด์ (Roscoe Pound) ซึ่งเป็นแนวคิดที่พัฒนาต่อมาจากแนวคิด โอนเอียงมาทางอนุรักษนิยมเสรีนิยมกับกฎหมายในฐานะเป็นเครื่องมือเพื่อบรรลุเป้าหมายของรูคอร์ฟ ฟอน เยียร์ริง (Rudolf Von Jhering) กล่าวคือ เป็นแนวคิดที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคมมักอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม มนุษย์เมื่ออยู่ร่วมกันหลายคนจนเกิดเป็นสังคมขึ้น ซึ่งความแตกต่างของแต่ละบุคคลเป็นเหตุให้ความขัดแย้งขึ้น กฎหมายจึงเป็นสิ่งที่รัฐใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมผู้คนในสังคม และเพื่อขจัดความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคม

กฎหมายเกิดจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคม กล่าวได้ว่าวัตถุประสงค์ในการบัญญัติกฎหมายนั้นมีขึ้นเพื่อขจัดความขัดแย้งในสังคม เมื่อเกิดบทบัญญัติตามกฎหมายขึ้นมาเป็นกฎหมายเกณฑ์ในการตัดสินปัญหาต่างๆ กฎหมายเป็นดั่งเหมือนวิศวกรในสังคมที่คอยควบคุม หรือขจัดความขัดแย้ง ชื่อเรียกอย่างอื่นที่เกิดขึ้น ส่งผลให้ผู้คนในสังคมจึงสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข

ดังนั้นเมื่อสังคมเกิดความเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา บทบัญญัติแห่งกฎหมายจึงต้องเปลี่ยนแปลงไปตามสังคมด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตามผู้เขียนไม่เห็นด้วยกับการแบ่งผลประโยชน์ภายใต้กฎหมายที่เป็นเครื่องมือในการควบคุมสังคมของรัฐของทั้งรูคอร์ด ฟอน เยียร์ริง (Rudolf Von Jhering) และ รอสโค พาวด์ (Roscoe Pound) ที่แบ่งผลประโยชน์ออกเป็น 3 ประเภท คือ ผลประโยชน์ของปัจเจกชน (Individual interests) ผลประโยชน์ของมหาชน (Public interest) และ ผลประโยชน์ของสังคม (Social Interest) โดยเห็นว่าผลประโยชน์ดังกล่าวมีอยู่เพียง 2 ประเภท คือ ผลประโยชน์ของปัจเจกชน (Individual interests) และ ผลประโยชน์ของสังคม (Social Interest) เท่านั้น

เมื่อวิเคราะห์ถึงเรื่องการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ผู้เขียนเห็นว่าสังคมเดิมเทคโนโลยีคือ โซเชียล และอินเทอร์เน็ตไม่ได้เข้ามามีบทบาทในสังคมมากนัก มีเพียงกลุ่มคนบางกลุ่มเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงได้ ทำให้ไม่เคยมีข้อขัดแย้งในโซเชียลมีเดียเท่าไรนัก แต่ในยุคปัจจุบันสังคมพัฒนาขึ้นอย่างมาก เทคโนโลยีคือโซเชียล โดยเฉพาะอย่างยิ่งอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทอย่างมากต่อการดำรงชีวิตของผู้คนในสังคม จึงทำให้เกิดปัญหาข้อขัดแย้งที่มาจากอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นตามมาด้วยดังนั้น บทบัญญัติของกฎหมายในฐานะที่เป็นเครื่องมือของรัฐในการควบคุมผู้คนและขจัดความขัดแย้งทั้งหลายจึงต้องพัฒนาตามความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในยุคสมัยและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน

การกระทำบางประการเดิมที่มีปัญหาอยู่เพียงในโลกความเป็นจริงแต่ได้เริ่มกลายเป็นความขัดแย้งที่มีขึ้นในโลกเสมือนจริงผ่านสื่อเทคโนโลยี และอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตเห็นถึงปัญหาที่แม้มีอย่างแพร่หลายในสังคม แต่ผู้คนในสังคมยังไม่ตระหนักถึงเท่าไรนักซึ่งก็คือ การคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย เมื่อนำมาปรับใช้กับทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยา โดยเน้นไปที่แนวคิดที่โอนเอียงมาทางอนุรักษนิยมเสรีนิยมกับทฤษฎีวิวัฒนาการสังคมของรอสโค พาวด์ (Roscoe Pound) เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นซึ่งในกรณีนี้คือปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย จึงจำเป็นต้องมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ให้บรรลุดัตถุประสงค์ของสังคมคือการขจัดความขัดแย้งดังกล่าว เมื่อพิจารณาถึงผลประโยชน์ภายใต้กฎหมายที่เป็นเครื่องมือในการควบคุมสังคมของรัฐในความเห็นของผู้เขียนที่เห็นว่า ผลประโยชน์ดังกล่าวมีอยู่เพียง 2 ประเภท ได้แก่

ผลประโยชน์ของปัจเจกชน (Individual interests) เนื่องจากมีเหยื่อมากมายที่ได้รับผลกระทบจากการถูกคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดีย ไม่ว่าผู้กระทำจะเป็นบุคคลใกล้ชิด หรือบางกรณีผู้กระทำอาจเป็นบุคคลแปลกหน้าก็ได้ เนื่องจากความไร้ขอบเขตของอินเทอร์เน็ต และโซเชียลมีเดีย ดังนั้นการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียขึ้นมาเป็นการเฉพาะก็จะเป็นประโยชน์ของปัจเจกชน

ผลประโยชน์ของสังคม (Social Interest) เนื่องจากบุคคลในสังคมทุกคน ทุกเพศ ทุกวัยอาจกลายเป็นเหยื่อผู้ถูกคุกคามทางเพศใน โขเซียมมีเดียได้ ดังนั้นหากไม่มีมาตรการใดๆทางกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบัญญัติกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว จะทำให้เกิดความวุ่นวาย ชัดแย้งกัน ในการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม เนื่องจากผู้กระทำความผิดไม่รู้สำนึกและกระทำต่อไปเรื่อยๆ จำนวนเหยื่อผู้ถูกคุกคามก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แต่หากมีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการ คุกคามทางเพศใน โขเซียมมีเดียไว้เป็นการเฉพาะจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมอย่างมาก เนื่องจากผู้คน ในสังคมทราบว่า การกระทำนั้นๆเป็นการคุกคามทางเพศผู้อื่นและเป็นความผิดทางอาญา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาบทบัญญัติกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย เครือรัฐออสเตรเลีย สาธารณรัฐอินเดีย และ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เห็นว่าทั้งสี่ประเทศมีการบัญญัติ ถึงการคุกคามทางเพศใน โขเซียมมีเดียไว้เป็นการเฉพาะ โดยอาจกล่าวถึงภาพรวมของการคุกคาม ทางเพศใน โขเซียมมีเดีย หรืออาจมีการบัญญัติถึงประเภทของการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศ โดยตัวบทกฎหมายของแต่ละประเทศมีความครอบคลุม และแตกต่างกันไปตามความแตกต่างของ สภาพสังคมของแต่ละประเทศ

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าตัวบทกฎหมายของทั้งสี่ประเทศนั้นมีความน่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เครือรัฐออสเตรเลียที่มีการตราพระราชบัญญัติเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยการ ติดตามผู้อื่นทาง โขเซียมมีเดียโดยมิชอบไว้เป็นการเฉพาะ และสาธารณรัฐอินเดียที่มีการบัญญัติถึง เรื่องการคุกคามทางเพศไว้ค่อนข้างครอบคลุม ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมเพื่อเป็น แนวทางในการบัญญัติตัวบทกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศใน โขเซียมมีเดียเป็นของเฉพาะไว้ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

4.2 ตัวบทกฎหมายที่นำมาปรับใช้กำหนดบทลงโทษไม่เหมาะสมเพียงพอ ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกเหนือจากการบัญญัติตัวบทกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศให้ครอบคลุม ชัดเจน แล้วนั้น การกำหนดบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน โดยการกำหนด บทลงโทษนั้นควรมีความรุนแรงเหมาะสม ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดเพื่อให้เกิดการบังคับ ใช้กฎหมายที่บัญญัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทฤษฎีอาชญาวิทยา เห็นว่ามีแนวคิดของ 2 สำนักที่สามารถนำมาใช้ในการ วิเคราะห์การกำหนดบทลงโทษของการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดได้ คือ สำนัก อาชญาวิทยาตั้งเดิม (Classical School of Criminology) และ สำนักอาชญาวิทยากิ่งดั้งเดิม (Neo-Classical School) ดังนี้

สำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (Classical School of Criminology)

เนื่องจากสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิมนั้นมีความเชื่อว่าสาเหตุที่ทำให้คนกระทำความผิดเกิดจาก Free will (เจตจำนงอิสระเสรี) ที่มีอยู่ติดตัวมนุษย์ทุกคน ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ก่อนหน้าแล้วนั้น ประเทศไทยนั้นไม่มีการตรากฎหมายเพื่อคุ้มครองบุคคลที่ถูกคุกคามทางเพศใน โซเซียลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะ จึงมีการนำมาตรา 397 ประมวลกฎหมายอาญามาใช้ในการลงโทษผู้กระทำที่สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้ถูกระทำ อย่างไรก็ตาม มาตราดังกล่าวเป็นเพียงลงโทษ ส่งผลให้การกำหนดโทษไม่รุนแรง และไม่สามารถสร้างความเสียหายให้แก่ตัวผู้กระทำมากนัก ดังนั้นเมื่อชั่งน้ำหนักทั้งสองประการแล้วจะเห็นได้ว่าผลของการกระทำนั้นคุ้มค่ายิ่งกว่าโทษที่ผู้กระทำการอันไม่เหมาะสมจะได้รับ จึงเป็นเหตุให้ผู้กระทำใช้เจตจำนงอิสระเลือกที่จะกระทำการคุกคามทางเพศผู้อื่นใน โซเซียลมีเดีย

ผู้วิจัยเห็นว่าในการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศใน โซเซียลมีเดียไว้เป็นการเฉพาะนั้น ต้องมีการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมควบคู่ไปด้วย มิเช่นนั้นก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้

สำนักอาชญาวิทยากิ่งดั้งเดิม (Neo-Classical School)

เนื่องจากแนวคิดว่าการกระทำความผิดของแต่ละบุคคลอาจเกิดจากมูลเหตุจิตใจ หรือความรู้สึกนึกคิดที่แตกต่างกัน สำนักนี้มีความเห็นตรงกับสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิมว่าบุคคลมีการใช้เจตจำนงอิสระ แต่การใช้เจตจำนงอิสระนั้นของแต่ละบุคคลอาจมีการใช้ได้ไม่เท่ากันมีสาเหตุมาจากความแตกต่างของแต่ละบุคคล ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างทางอายุ ความผิดปกติทางร่างกายหรือจิตใจ สภาพแวดล้อม การเลี้ยงดู เป็นต้น ตัวอย่างเช่น ในผู้สูงอายุ ในเด็ก หรือคนวิกลจริต มักมีการคิดและตัดสินใจแตกต่างจากวัยหนุ่มสาวหรือคนที่ไม่มีสภาวะผิดปกติทางจิต ดังนั้นการที่จะใช้มาตรฐานเดียวกันในการลงโทษบุคคลเหล่านี้จึงไม่เหมาะสมนัก อีกทั้งหากบางกรณีบุคคลพึงเคยกระทำผิดครั้งแรกแต่ต้องได้รับโทษเท่าเทียมกับผู้ที่กระทำผิดซ้ำ การกำหนดโทษไว้สูงเกินสมควรอาจทำให้ผู้กระทำผิดครั้งแรกได้รับโทษที่หนักเกินไป หรือหากกำหนดโทษไว้น้อยเกินสมควรอาจทำให้ผู้กระทำผิดซ้ำได้รับโทษเบาเกินไป การชั่งน้ำหนักระหว่างความพึงพอใจกับการได้รับโทษจะต้องเกิดปัญหาขึ้นอย่างแน่นอน อีกทั้งการบังคับใช้กฎหมายจะไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการตรากฎหมายนั้นๆ ได้

เมื่อพิจารณาเรื่องการคุกคามทางเพศใน โซเซียลมีเดีย เนื่องจากสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้เทคโนโลยีเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตประจำวันของสังคมไทย บุคคลทุกเพศทุกวันสามารถเข้าถึงสื่อ โซเซียลมีเดียได้อย่างง่ายดาย เนื่องจากไม่มีการจำกัดอายุหรือเพศของผู้เข้าถึง อินเทอร์เน็ต ส่งผลให้เกิดการกระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคุกคามทางเพศโดยอาศัย

ช่องทางสื่อ โซเชียลมีเดียที่มีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่สามารถเชื่อมต่อได้อย่างไร้ขอบเขตเพิ่มขึ้น โดยจะเห็นได้ว่าผู้กระทำความผิดสามารถมีได้ทุกเพศและทุกวัย ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์ตามสำนักอาชญาวิทยาถึงดั้งเดิมการบัญญัติกฎหมายและกำหนดโทษต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมของช่วงอายุ และข้อจำกัดอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นสภาวะความผิดปกติทางกายหรือทางจิตใจ การกระทำผิดครั้งแรก และการกระทำความผิดซ้ำ เป็นต้น กล่าวคือ ในการพิจารณาการตรากฎหมายควรมีนักจิตวิทยาสำรวจการคิดและตัดสินใจของบุคคลแต่ละช่วงวัย เพื่อกำหนดกรอบอายุของการลงโทษว่าควรจะลงโทษหนักเบาเพียงไร อย่างไร รวมไปถึงระบบความคิดและการตัดสินใจของบุคคลที่มีความผิดปกติด้วย เพื่อให้กฎหมายที่ตราขึ้นนั้นมีความเหมาะสมและบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ บรรลู่วัตถุประสงค์คือการป้องกันไม่ให้เกิดการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียเพิ่มขึ้นอีก

เมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตามสำนักอาชญาวิทยาถึงเดิมและสำนักอาชญาวิทยาถึงดั้งเดิมแล้วสรุปได้ว่า ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการตรากฎหมายเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียขึ้นมา โดยเฉพาะในประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งการตรากฎหมายจำเป็นต้องคำนึงถึงความแตกต่างเฉพาะบุคคลที่ส่งผลต่อการใช้เจตจำนงอิสระในการคิดและตัดสินใจ ไม่ว่าจะเป็นอายุ เพศ ความผิดปกติทางกายหรือทางจิตใจ รวมไปถึงจำนวนครั้งของการกระทำความผิดร่วมด้วยเสมอเพื่อให้กฎหมายที่ได้บัญญัติขึ้นนั้นมีความเหมาะสม มีประสิทธิภาพและสามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ บรรลู่วัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยต้องการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียขึ้นอีก อีกทั้งยังช่วยคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียได้อีกด้วย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทฤษฎีเหตุและผล เห็นว่าพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกนั้นเป็นการกระทำที่มีเหตุผล โดยมนุษย์จะมีการพิจารณาผลประโยชน์และโทษที่เกิดจากการกระทำนั้นๆ โดยหากผลประโยชน์ที่ได้รับมีมากกว่าโทษ มนุษย์มีแนวโน้มที่จะเลือกที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา แต่หากพิจารณาแล้วได้ผลว่าโทษที่จะได้รับมีมากกว่าประโยชน์ มนุษย์จะเลือกไม่กระทำการนั้นๆ ทฤษฎีดังกล่าวเป็นทฤษฎีที่มาจากแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาถึงเดิม ดังนั้นในการตรากฎหมายเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศนั้นจะต้องมีการลงโทษที่เหมาะสม เพียงพอที่จะทำให้ผู้กระทำผิดเลือกที่จะไม่กระทำความผิดนั้นอีก

เนื่องจากการคุกคามทางเพศในโซเชียลมีเดียเป็นเรื่องใหม่มากสำหรับสังคมปัจจุบัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการขัดเกลากฎของสังคม ครอบครัว โรงเรียน หรือที่อื่นใดเพื่อให้บุคคลตระหนักถึงการกระทำความผิดดังกล่าวจึงเป็นไปได้ยาก ดังนั้นนอกเหนือจากการบัญญัติด้วยกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศไว้เป็นการเฉพาะตามข้อ 4.1 แล้วนั้น การกำหนดบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดก็

จำเป็นต้องมีความชัดเจนเหมาะสม เพื่อให้ผู้คนในสังคมตระหนักรู้ถึงผลที่ตนต้องไปปรับหากกระทำ ความผิดขึ้น

เมื่อเกิดการลงโทษ สังคมจะเกิดการขัดเกลากันไปในแต่ละสังคมเพื่อไม่ให้ผู้ที่ไม่เคย กระทำความผิดกระทำความผิด หรือทำให้ผู้ที่เคยกระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบและไม่กลับมา กระทำผิดซ้ำอีก ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการขัดเกล่า

คงที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วในข้อ 4.1 นอกจากมีการบัญญัติด้วยกฎหมายว่าด้วยการคุกคาม ทางเพศไว้เป็นการเฉพาะแล้วนั้น หากมีการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมก็จะสามารถช่วยตัด องค์กรประกอบของผู้กระทำความผิดออกไปได้ เนื่องจากผู้กระทำความผิดเกิดความกลัวว่าจะได้รับ บทลงโทษหากกระทำความผิด อีกทั้งยังเกิดความเข็ดหลาบและไม่กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก อีกทั้ง ยังเป็นการช่วยลดโอกาสในการกระทำความผิดได้อีกด้วย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีสามเหลี่ยม อาชญากรรม

ต่อมาผู้วิจัยได้นำทฤษฎีนิติศาสตร์เชิงสังคมวิทยาวิเคราะห์ถึงเรื่องการคุกคามทางเพศใน โขเซียลมีเดียเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมตามผลประโยชน์ภายใต้กฎหมายที่เป็น เครื่องมือในการควบคุมสังคมของรัฐในความเห็นของผู้วิจัยที่เห็นว่า ผลประโยชน์ดังกล่าวมีอยู่เพียง 2 ประเภท ได้แก่

ผลประโยชน์ของปัจเจกชน (Individual interests) ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาก่อนหน้านี้แล้วนั้น นอกจากการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศใน โขเซียลมีเดียขึ้นมาเป็นการเฉพาะก็จะ เป็นประโยชน์ของปัจเจกชนตามข้อ 4.1 แล้ว หากการกำหนดบทลงโทษเพื่อที่ผู้กระทำความผิดจะ ได้รับโทษของการกระทำที่เหมาะสมเพียงพอจะทำให้เกิดความเข็ดหลาบและไม่กระทำความผิดอีก ส่วนเหลือก็ไม่ได้รับการคุกคามทางเพศใน โขเซียลมีเดียจากผู้อื่นอีก

ผลประโยชน์ของสังคม (Social Interest) จากที่กล่าวมาในประเด็น 4.1 นั้น นอกจากมีการ บัญญัติกฎหมายขึ้นมาเป็นการเฉพาะ ผู้วิจัยเห็นว่าควรต้องกำหนดโทษที่เหมาะสมกับการคุกคาม ทางเพศผู้อื่นใน โขเซียลมีเดีย พร้อมกับให้ความรู้ถึงผลร้ายของการกระทำดังกล่าวแก่ผู้กระทำ ความผิด ผู้กระทำจะรู้สึกเข็ดหลาบและทำให้แนวโน้มในการกระทำผิดซ้ำน้อยลง ผู้คนในสังคมก็ จะสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข

การกำหนดบทลงโทษโดยเฉพาะโทษทางอาญาที่เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน นั้น รัฐต้องทำการชั่งน้ำหนักระหว่างการบรรลุวัตถุประสงค์ซึ่งก็คือประโยชน์ของส่วนรวมกับ ความจำเป็นในการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน โดยต้องวิเคราะห์ถึงหลักความได้สัดส่วน ควบคู่ไปด้วย

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียประเทศไทยนั้นพบว่า เมื่อมีการกระทำความผิดดังกล่าวเกิดขึ้นจะนำมาตรา 397 ประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิด ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวนั้นเป็นเพียงบทบัญญัติลหุโทษ การกระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียนี้ก่อให้เกิดผลเสียมากมายไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย หรือจิตใจของผู้ที่ถูกคุกคาม รวมไปถึงทำให้เกิดความไม่สบายใจในการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมที่หวาดระแวงถึงการกระทำดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการกำหนดโทษสถานเบาไม่ได้มีส่วนกับการกระทำความผิดโดยจะเห็นได้จากในชีวิตประจำวัน หรือข่าวต่างๆ ในสังคมที่มีการกระทำความผิดในลักษณะนี้อยู่เสมอๆ และมีแนวโน้มจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในอนาคต

การกำหนดบทลงโทษว่าด้วยการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ และเปรียบเทียบบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกาแคลิฟอร์เนีย เครือรัฐออสเตรเลีย สาธารณรัฐอินเดีย และสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ดังนี้

ประเทศสหรัฐอเมริกาแคลิฟอร์เนีย ประมวลกฎหมายอาญาแคลิฟอร์เนีย หากมาตราใดมิได้บัญญัติบทลงโทษไว้เป็นการเฉพาะ จะกำหนดให้การกระทำความผิดเป็นความผิดลหุโทษ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการกำหนดบทลงโทษดังกล่าวมีความไม่แตกต่างจากการที่ประเทศไทยนำมาตรา 397 ประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้ในการแก้ไขปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียมากนัก จึงมิได้นำส่วนการกำหนดบทลงโทษของสหรัฐอเมริกาแคลิฟอร์เนียมาเป็นแนวทางในการกำหนดบทลงโทษของประเทศไทย

ในส่วนของ เครือรัฐออสเตรเลีย สาธารณรัฐอินเดีย นั้นมีการกำหนดบทลงโทษที่ค่อนข้างรุนแรง ในบางการกระทำมีการกำหนดโทษที่ได้สัดส่วนเหมาะสมกับการกระทำความผิด ซึ่งทั้งสองประเทศข้างต้น ผู้วิจัยได้ให้การสนใจ และทำการศึกษาเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมกับประเทศไทย อย่างไรก็ตามในการกำหนดโทษการกระทำความผิดของทั้งสองประเทศนี้มีแต่การบัญญัติถึงโทษจำคุกและกำหนดให้มีโทษปรับ ซึ่งมีการกล่าวถึงระยะเวลาการลงโทษจำคุกไว้แต่ไม่ได้กล่าวถึงการกำหนดจำนวนโทษปรับไว้อย่างชัดเจนแน่นอน ดังนั้นในการศึกษาเกี่ยวกับการกำหนดจำนวนของโทษปรับ ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาด้วยบทกฎหมายของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ที่มีการกล่าวถึงการกำหนดโทษปรับไว้เป็นจำนวนแน่นอน แต่ไม่ได้กล่าวถึงระยะเวลาของโทษจำคุกไว้โดยกำหนดให้เป็นดุลพินิจของศาล

กล่าวโดยสรุปคือในบัญญัติด้วยบทกฎหมายว่าด้วยการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดีย ไม่จะเป็นการกำหนดบทนิยาม รูปแบบ รวมไปถึงการกระทำความผิดว่าด้วยการคุกคามทางเพศใน

โซเซียลมีเดีย ผู้วิจัยได้นำแนวทางการศึกษามาจากทั้งสี่ประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย เครือรัฐออสเตรเลีย สาธารณรัฐอินเดีย และสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

ในส่วนการกำหนดบทลงโทษว่าด้วยการกระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดีย นั้น ในส่วนของการกำหนดโทษจำคุกผู้วิจัยได้นำแนวทางมาจากเครือรัฐออสเตรเลีย และสาธารณรัฐอินเดีย และในส่วนของการกำหนดโทษปรับผู้วิจัยได้นำแนวทางมาจากสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

ในการศึกษาแนวทางจากตัวบทกฎหมายต่างประเทศนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ ศึกษาตัวบทเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางที่ครอบคลุม เหมาะสมแก่สังคมประเทศไทย เพื่อสามารถแก้ไขปัญหาการคุกคามทางเพศในโซเซียลมีเดียได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป